

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΓΕΘΟΝΗΣ

ΚΟΡΙΤΣΙΑ, ΑΝ ΘΕΛΕΤΕ Ν' ΑΓΑΠΗΘΗΤΕ...

(Η έρωτική ήθικη της Μαίη Γουέστ)

Η Μαίη Γουέστ, μία απ' τις πιο δημοφιλείς βεντέτες του Αμερικανικού κινηματογράφου, δίνει στο άρρο που δημοσιεύουμε παρακάτω, διάφορες συμβουλές προς τα κορίτσια της Αμερικής. Η συμβουλές αυτές της ελπίδας ώριμης του Χολλγουοουν, της κυνικής Μαίη, μπορούν να δομασθούν «Ερωτική Ηθική» ή μάλλον «Ερωτική του Έρωτος», γιατί από... ήθικη, όπως την έννοιασε το δολαχιστον στην Εύρωπη, δεν έχουν καθόλου...

«...Όταν ήμουν άνομα μικρούλα, μου άρεσε να παίζω με τ' αγόρια. Αισθανόμουν μάλιστα περιηφάνεια να μου φέρονται τ' αγόρια σαν να ήμουν κι εγώ αγόρι. Μου άρεσε επίσης και να τ' αϊλώ. Δεν ήξερα άνομα πως μια γυναίκα πρέπει να παίρνει φίλα, κι' όχι να δίνει... Τώρα, τ'ό ξέρω...»

«Αν θέλετε να συγκαταστήσετε έναν άνδρα, αγαπάτε τον έναντο σας, κορίτσια. Νά είστε ερωτευμένες με τον έναντο σας. Έγώ ήμουν πάντα ερωτευμένη με τον έναντο μου. Ενδιαφερόμουν για τον έναντο μου και για την επιτυχία μου περισσότερο από κάθε τι σ' αυτόν τον κόσμο. Αυτό μου δίνει αξία! Στα κορίτσια μία συμβουλή έχω να δώσω και την επαναλαμβάνω: «Αν θέλετε να ενδιαφερόται ένας άνδρας για σας ή να τ' αρέσει, αγαπάτε τον έναντο σας και κρατήστε ψηλά τη θέση σας. Αύτη είναι η πιο καλή μέθοδος.»

«Άλλη μία μέθοδος είναι να καταφέρνετε τους άνδρες να σας δίνουν ό,τι έχουν και δεν έχουν. Οβ άνδρες δεν έχουν καμιά αξία για μία γυναίκα, αν δεν βγάξει απ' αυτούς όλων των ειδών τ' πράγματα... κι' όχι μικροπράγματα...»

«Ανοστηός, έγω άρχισα άδχνημα. Δηλαδή ερωτεύθηκα... Θέλω να πω ότι αγάπησα στην αρχή έναν άνδρα. Και τέτοιος έρωτας μόνο ένας ή-πάρχει σ' όλη τη ζωή μιας γυναίκας. Ήμουν ξετρελαμένη μ' εκείνον τον άνδρα... Ήμουν μόλις δεκάξη - δεκαεφτά ετών, την εποχή εκείνη, μου είχα μεγάλη ανάπτυξη για την ηλικία μου κι' ήμουν αρκετά ξεκολλασμένη... Άχ! τι δε υπέμερα γι' αυτόν τον άνδρα!... Ήμουν φοβερά ζηλιάρα και δεν μπορούσα να τον βλέπω να κινείται άλλη γυναίκα.»

«Της μητέρας μου ήμουν δέν της άρεσε. Ένόμιζε πως δεν ήταν ο άνδρας που ταίριαζε σε μένα. Κι' όταν μου αίλησε σχετικώς, συλλογίστηκα πολύ τις συμβουλές της, γιατί, παρ' όλο τον τρελλό έρωτά μου, δεν ξεχνούσα τις φιλοδοξίες μου. «Αν εξακολούθησω έτσι — σκέφτηκα — πάει, ξεγραφάτωνα, δεν θα ήταξη πια Μαίη Γουέστ. Η σύγκραση αυτή της φιλοδοξίας μου και τού έρωτά μου ξεσχίσε την ψυχή μου. Ήταν πολύ σκληρό, σας βεβαιώ...»

«Ήξερα πως αν τ' πράγματα πήγαν έναν, θα τον παντρευόμουν και... τετέλεστα! Θ' άποχθόμια παιδιά... Δεν μ' άρεσαν όμως ποτέ τ' παιδιά, ούτε για τωρα που άρρώσκω καθόλου! Δεν θα ήταξη πια έγω. Θα ζούσα πια για κείνον, για τις δικές του φιλοδοξίες, με τ' δικό του όνομα! Εσάμπανα κάτω από ζυγό! Κι' ο ζυγός δεν μου άρεσε, άς ήταν και χρυσός ή λουκουδένιος. Νά παντρευτώ! Οικογένεια, δηλαδή, νοικοκυριό, παιδιά και λοιπά! Θεέ και Κύριε!»

«Επίμα λοιπόν τότε στο Σικάγο, για να φύγω μακριά του. Έμεινα δυό χρόνια εκεί και λίγο έλειψε να πάω χαμένη...»

«Αδυνάτσια, τ' μάτια μου έκαναν γύρω μελανούς κύκλους, έμοιαζα σαν νάσερνα επάνω μου την κατάρα τ' οφθαλμού. Και κάθε νύχτα περνούσα ώρες ολόκληρες, καθισμένη στο γραβιάτι μου, παλαιώνοντας με τον έναντο μου και παραδρόνοντας... Πόσες φορές έπιασα τ' τηλεφώνο να τηλεφωνήσω στη Νέα Υόρκη, να ζητήσω τον αριθμό του, για ν' άκούσω τη φωνή του! Κάθε νύχτα, επί δυό ολόκληρα χρόνια, πολεμούσα με τον έναντο μου και μ' έρωγα ο καιτός... Νιούσα κάθε φορά τ' πάθος μου, και ο Θεός να την ζάνη νίκη! Μεταχειρίστηκα όλα τ' μέσα για να γλυτώσω!... Προσπάθησα να ενδιαφερθώ γι' άλλους άνδρες. Μά δεν μπορούσα να φανώ εγγενική σ' άλλον κανένα, αν αυτός δεν παρουσίαζε κάποια ομοιότητα μ' Έκκεϊνον, αν δεν τοίμοιαζε λίγο στα μάτια, στο στόμα, στο περιλάττωμα. Έλεγα κάθε τόσο στον έναντο μου: «Δεν είναι για σένα, παιδί μου!»

Τέλος θεραπεύθηκα από τόν έρωτά μου, που ήταν ο πρώτος κι' ο τελευταίος στη ζωή μου. Τέτοιο πράγμα δεν μου συνέβη άλλη φορά. Ούτε μ-

λω πια για έρωτα. Ούτε θέλω ν' άκούσω... Από τότε μπορώ να πάω ξανά άνδρα, να τόν άψήσω... Είμαι κι' έγω σαν τους άνδρες. Αυτό είναι... περιπέτειες... Σήμερα έδω, αύριο άλλου. Κι' έχω ένα σοφό λόγο «ειδύλλια». Δεν είμαι άγγελος, ούτε κάνω την άγια. Μά κανείς άπό τους άφησα να μ' αγαπήσουν, δεν μπόρεσε ποτέ να μου αλλάξει τα μυαλά. Οι άνδρες για μένα είναι μέσον, τίποτε παραπάνω... Μου είναι χρήσιμοι. Μπορεί να με βοηθήσουν κοινωνικώς και οικονομικώς και για τ' αϊτή περιπτώσει κι' έγω εις αντίλλαγμα φέρωμια εγγενικά μου τους...»

«Απόχθησα τ' διαμαντικά μου και διατήρησα τους θανασιές μου, κι' τ'ό να είμαι κακιά μαζί τους. Προσποιούμια πως έχω κακό χαρακτήρα. Δεν ήθελα ούτε να τους μιλήσω. Έλεγα πως δεν ήθελα ούτε να τους ιδώ. Και υποκρινόμουνά τόσο καλά, ώστε δεν ήξεραν τί να κάνουν για να μ' εξιλέσωσαν. Και κουβαλόμουν διαμαντικά.»

«Έντοιντος, δεν πρέπει να γεννιόμια. Υπάρχουν και άλλοι τρόποι ύποτάξεως των άνδρων. Η ύποτάξις τού άνδρός εν' ένα παιχνίδι που μία γυναίκα πρέπει να ξέρη τους κανόνες του...»

«Παραδείγματος χάριν, αν ένας άνδρας είναι έπιλασιμένος, αν νομίζει τον έναντο του ακατανίκητο, όπως μερικά Άνδ Ζονόν, που έχουν την πεποίθησι πως όλες ή γυναίκες εν' έτοιμές να πέσουν στην αγκαλιά τους, τότε γίνωμια σατανική. Κάνω πως δεν τόν γνωρίζω και δεν κιντώ καθόλου προς τ'ό μέρος του. Τη μία μέρα τόν λέω «Καλημέρα», την άλλη δεν τόν λέω λέξι. Τη μία μέρα είμ' εγγενική, την άλλη κρύα σαν πάγος. Τόν κάνω να μην ξέρη πως να φερθή με μένα.»

«Αν όμως είναι διπλός, μετρώφρων, άνθρωπος τελοςάντων που τ'ό λείπει ή πεποιθησι στον έναντο του, τότε είναι άλλο πράγμα. Αν δώ έναν άνδρα με τετοιο χαρακτήρα να με τριγυράξ, τότε είμαι δολοφόνος. Άσκολούμια με αυτόν, τον κάνω ν' άποχθήση εμπιστοσύνη στον έναντο του, τόν συμφιλιώνω με τον έναντο του, και τόν κάνω να έκτασθω τόσο τόν έναντο του, ώστε κατανάει να μ' αγαπήη σαν τ'ό μάτια του.»

«Θυμάμια έναν πυγμάχο, που σ' ένα μάτς τού έβλεπα στρατατοφύλακ' αυτή η ήταν σε κακό χάλι. Τόν έπεισα μια χαρά πως μια τέτοια ούτη ήταν αυτή άνδρική και πως για μένα ήταν μοναδική. Έ, λοιπόν, τ'ό πυγμάχος αυτός δεν μπορούσε να κινή χωρίς μένα...»

«Η γυναίκες πρέπει να κοπιώσουν για να κερδίσουν και να κρατήσουν την καρδιά των άνδρων. Πρέπει να καταφέρνουν σ' όλων των ειδών τις πανουργίες, πρέπει να παίζουν αδιάκοπα τ' παιχνίδι τους και να ζουν με τ'ό παίξιον.»

«Παράδειγμα ένας διευθυντής κινηματογραφικής επιχειρήσεως στη Νέα Υόρκη, πρόσωπο πολύ σπουδία, έπρόκειτο να γυρίση ένα τωρα. Ήθελα να παίζω σε μια πράξι τού έργου αυτού. Έστημα λοιπόν ένα μέρα στο γραφείο του, μαζί με κάποια άλλη συνάδελέφ' μου, που ήθελα να τόν παρακάλεση για την ίδια ύποθεσι. Κι' ενώ εκείνη τού μιλούσε, έγω στρόφημα σε μια πολυθρόνα τού γύρω της πλάτης και πήρα έναν ένο. Δεν τόν είπα λέξι. Μόνο τόν έρωτήσα: «Πώς είστε;», όταν έπαυσα.»

«Όταν ή άλλη τελείωσε, άναγκάστηκε να με σκοιντήση για να μ' έπιτηθή. Τεντόθημα, χασιουρήμα, κηθόμια ένα «ερωθενόρα» κι' έμεινα με. «Όταν γύρισα στο ξενοδοχείο μου, ο διευθυντής μου έτηλεφώνησε και μ' έζήτησε σε γεια.»

Τ'ό τέλος της ιστορίας είναι ότι ένέβαση μια πράξι επίτηδες για μένα κι' όχι για την άλλη... «Αν δεν κωμώμουν, δεν θα με παρτηρόμια. Μά με τ'ό κόλλο σε αυτό τόσο μελέτησε στα δίχτυα μου, ώστε έφάνησε έξαιρετικά, τρελλά γενναίδομος στο κοστούμια της οκνηής. Για να παίζω στο έργο δεν χρειάζόμουν, παρά μόνο δυό τουαλέτες. Τις άλλες τις έβαζα όταν έβγαμια έξω... Μά αυτός ούτε καν άντελήφθη τίποτε. Αν άφησα όμως τ'α πράγματα να μ' έμειν' οσοβαρά τροπή. «Όταν έπιτηθήσε γι' μου κινή τόν ερωτευμένο, τόν αρρώστησα πως θα τάφωνα δια σέξου και θάσπερνα. «Ω! μά πως μπορέσει να... Είμαι τόσο γεννική! Έδρατε ή δουλειά με κοράκι φοβερά! Ου! Μην έπιμένετε!»

Στ'ό τέλος χωριστήκαμια πολύ καλοί φίλοι. Και ή τουαλέττα; Πρώτα κι' άναρχής ή γυναίκες πρέπει να ξαναμουν χύνουν μερικά κιλά, να ξαναγίνωμια

Η Μαίη Γουέστ

